

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w
składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA	Iwona Dąbrowska
Sędzia WSA		Przemysław Szustakiewicz (spr.)
Asesor WSA		Sławomir Antoniuk

Protokolant: Beata Gibzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 maja 2008 r.
sprawy ze skargi X
na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych
z dnia 31 października 2007 r. nr GI-DEC-DOLiS-233/07/6154,6155,6156
w przedmiocie ochrony danych osobowych

- oddała skargę -



Na oryginale właściwe Doopisy
Za zgodność z oryginałem

QCQte, Kwiatkowska
[Signature]
sekretarz sądu

W y r o k z dnia
..... sygn.

aW^&Ł&Aji&f!..jsst prawomocny.(«jr
od dnia ,

podpis s%dziego

UZASADNIENIE

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art.

22, art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej uodo, w zw. z art. 3 ust. 4 pkt 2, art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2 oraz art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą ubezpieczeniową, decyzją nr GI-DEC-DOLiS-

233/07/6154,6155,6156 z dnia 31 października 2007 r. utrzymał w mocy swoją decyzję z dnia 21 sierpnia 2007 r. nr GI-DEC-DOLiS-180/07/4751,4752,4753, odmawiającą uwzględnienia wniosku X w sprawie wydania zakazu przekazywania jego danych osobowych przez Ubezpieczyciela A do Ubezpieczyciela B

W toku postępowania organ ustalił następujący stan faktyczny: X w dniu 30 stycznia 2006 r. zawarł umowę ubezpieczenia z A. w zakresie AC, OC, NW na okres od dnia 3 lutego 2006 r. do dnia 2 lutego 2007 r. Następnie w dniu 8 lipca 2006 r. X był uczestnikiem kolizji drogowej. Będąc osobą poszkodowaną w wyniku powyższej kolizji, a zarazem ubezpieczoną w A. w zakresie AC, strona w dniu 10 lipca 2006 r. złożyła w A zawiadomienie o szkodzie w jego pojeździe, wnosząc zarazem o wypłacenie odszkodowania w warunkach odpowiedzialności sprawcy szkody oraz o pokrycie kosztów naprawy samochodu zaliczkowo z jego ubezpieczenia auto casco.

W dniu 11 lipca 2006 r. X zgłosił ww. szkodę w B., będącym ubezpieczycielem sprawcy kolizji. Pismem z dnia 31 lipca 2006 r. skarżący powiadomił A. o zgłoszeniu szkody w B. Następnie, dnia 14 września 2006 r. A. przekazał akta szkody, powstałej w wyniku opisanej kolizji, w której uczestniczył X, do B w celu dalszej likwidacji szkody zgodnie z właściwością. O powyższym przekazaniu akt A. powiadomił stronę. Od chwili zgłoszenia przez X w A szkody z auto casco do chwili ustalenia sprawcy tej szkody, A wykonał wstępne czynności ubezpieczeniowe związane z jej likwidacją. A podkreślił, że wobec późniejszego ustalenia, iż sprawca szkody

był ubezpieczony w B, czynności te zostały wykonane przez A na rzecz B. Dokumentacja dotycząca szkody została zatem przesłana przez A. do B jednocześnie z żądaniem zapłaty należnego A wynagrodzenia (kopia pisma z dnia 14 września 2006 r. zawierającego przedmiotowe żądanie - w aktach sprawy). Organ wskazał, że w dniu 5 lipca 1991 r. A i B zawarły porozumienie co do zasad wzajemnej współpracy w zakresie obsługi likwidacji szkód z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (kopia porozumienia w aktach sprawy). Zgodnie z pkt 4 aneksu do powyższego porozumienia z dnia 23 kwietnia 1992 r., zmieniającym jego § 5, za czynności likwidacyjne ograniczające się do przeprowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia stanu faktycznego wypadku, określenia rozmiaru szkody i zasadności roszczeń, bez ustalania ich wartości, wynagrodzenie wynosi 80 zł.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, organ wskazał, iż zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy o ochronie danych osobowych, przesłanki dopuszczalności przetwarzania danych osobowych są równorzędne, wobec czego spełnienie którejkolwiek z nich usprawiedliwia przetwarzanie danych. Udostępnienie danych osobowych X znajdowało prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, wedle którego przetwarzanie danych jest dopuszczalne wówczas, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Organ przywołał tu treść art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, który przez działalność ubezpieczeniową rozumie wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych. Stosownie do art. 3 ust. 4 pkt 2 w zw. z ust. 3 pkt 1 ustawy ubezpieczeniowej czynnością ubezpieczeniową jest również wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów ubezpieczenia. Z kolei w myśl art. 3 ust. 7 ww. aktu prawnego, za czynności, o których mowa w ust. 4 pkt 2 (j.w.) i pkt 5 (prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia, reasekuracji oraz gwarancji ubezpieczeniowych) oraz ust. 5 pkt 1 (ustalanie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych) i pkt 2 (ustalanie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań oraz innych świadczeń należnych) uważa się czynności ubezpieczeniowe także wtedy, gdy ich wykonywania podejmuje się zakład

ubezpieczeń na wniosek innego zakładu ubezpieczeń, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub uprawnionego z tytułu umów, o których mowa w art. 3 pkt 1, także gdy umowy te zawarte są z innym zakładem ubezpieczeń. Organ podkreślił, iż w wyniku zgłoszenia przez stronę szkody powstałej na skutek kolizji drogowej w A, A dokonał wstępnych czynności ubezpieczeniowych określonych w art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy ubezpieczeniowej, którymi są ustalenie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych i ustalenie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań. W ocenie GIODO do powyższych czynności A uprawniony był na podstawie powołanego wyżej art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej w zw. z porozumieniem zawartym przez A i B w dniu 5 lipca 1991 r. Mając na uwadze, iż w dniu 11 lipca 2006 r. skarżący zgłosił szkodę w B a następnie złożył w A wniosek o niewypłacanie odszkodowania przez A. A. był także upoważniony - w oparciu o omawiany przepis art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej - do udostępnienia danych osobowych skarżącego utrwalonych w aktach szkody na rzecz B. - jako podmiotu obowiązującego do dokonania dalszych czynności ubezpieczeniowych (w tym do wypłaty odszkodowania). Generalny Inspektor szeroko wyjaśnił, iż łączące A. i B. porozumienie z dnia 5 lipca 1991 r. jest tożsame z wnioskiem o dokonanie czynności, o których mowa w art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy ubezpieczeniowej. Takie stanowisko wynika także z wyjaśnienia Komisji Nadzoru Finansowego. Tak więc, dokonanie wstępnych czynności ubezpieczeniowych w określonej sprawie (tj. w sprawie, w której poszkodowanym był X) przez A na rzecz B. - na podstawie omówionego art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej oraz łączącego wskazane podmioty porozumienia z dnia 5 lipca 1991 r. - jest zatem realizacją uprawnienia wynikającego z przepisów obowiązującego prawa i w oczywisty sposób wiąże się z koniecznością udostępnienia podmiotowi, dla którego dokonano tych czynności (B), danych osobowych poszkodowanego i jest uprawnione w świetle art. 23 ust. 1 pkt 2 uodo. Organ podkreślił także, że B . wykorzystał pozyskane od A. dane osobowe wyłącznie w celu zrealizowania obowiązku wynikającego z przepisu prawa, którym jest wypłata odszkodowania, zgodnie z art. 3 ust. 4 pkt. 2 ustawy ubezpieczeniowej, jak również dla realizacji prawnie usprawiedliwionego celu jakim jest dochodzenie przez A roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, zatem, sformułowany

we wniosku o wszczęcie postępowania przez skarżącego zarzut nieuprawnionego udostępnienia jego danych osobowych przez A. na rzecz B, został oceniony przez Generalnego Inspektora jako bezzasadny.

W dniu 1 grudnia 2007 r. skargę na powyższą decyzję złożył X. Skarżący zarzucił Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych:

naruszenie art. 23 ust. 1 pkt 2 uodo poprzez wskazanie, iż wystąpiła w sprawie przesłanka uchylająca bezprawność przetwarzania jego danych osobowych;

art. 3 ust. 7 ustawy o działalności ubezpieczeniowej poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy A. dokonywało początkowych czynności ubezpieczeniowych wyłącznie na wniosek ubezpieczonego;

błędne oparcie się na wykładni prawa dokonanej nie przez organ prowadzący sprawę, ale inny podmiot.

Skarżący podkreślił, iż w dniu, w którym zgłosił szkodę do A inne towarzystwo ubezpieczeniowe nie było zainteresowane sprawą, a czynności które wykonał jego ubezpieczyciel nie były dokonywane na wniosek B, a zatem brak było podstaw do wzajemnego przekazywania sobie przez towarzystwa ubezpieczeniowe jego danych osobowych. Nadto w toku postępowania GIODO oparł się na opinii prawnej innego podmiotu administracji publicznej, a winien sam ocenić podstawy prawne działań towarzystw ubezpieczeniowych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie i podtrzymał argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji. Stanowisko Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych poparł w piśmie procesowym z dnia 3 marca 2008 r. uczestnik postępowania A.

Wojewódzki Sad Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Na podstawie art. 13 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz.1270 ze zm.) do rozpoznania sprawy właściwy jest wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona.

Natomiast zgodnie z treścią art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. -Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153 poz.1269 ze zm.) sąd

administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania.

Rozpatrywana pod tym względem skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 uodo, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Oznacza to, że w przypadku podmiotów przetwarzających dane osobowe z powołaniem na ten przepis należy wskazać na podstawę prawną, która daje uprawnienie do przetwarzania danych osobowych określonej osoby, nawet bez jej zgody. W przypadku towarzystw ubezpieczeniowych ich uprawnieniem i obowiązkiem jest realizacja zadań wynikających z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, wedle którego przez działalność ubezpieczeniową rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych. W dalszej części art. 3 ustawy ubezpieczeniowej przepisu wskazano, że zgodnie z treścią, czynnością ubezpieczeniową jest wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów ubezpieczenia (art. 3 ust. 4 pkt 2) oraz prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia, reasekuracji oraz gwarancji ubezpieczeniowych (art. 3 ust. 4 pkt 5), a także ustalenie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych i ustalanie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań oraz innych świadczeń należnych (art. 3 ust. 5 pkt 1 i pkt 2). Nadto w ustawie ubezpieczeniowej zapisano, iż uważa się za czynności ubezpieczeniowe czynności także wtedy, gdy ich wykonywania podejmuje się zakład ubezpieczeń na wniosek innego zakładu ubezpieczeń (art. 3 ust. 7).

W rozpatrywanej sprawie tego typu okoliczności wystąpiły. Skarżący wystąpił do A. - towarzystwa ubezpieczeniowego, z którym zawarł umowę na ubezpieczenie ze zgłoszeniem szkody. A wykonało wstępne czynności ubezpieczeniowe. Następnie w związku z tym, że szkoda była pokrywana z ubezpieczenia sprawcy, który był ubezpieczony w innym towarzystwie ubezpieczeniowym tj. B na mocy porozumienia, A przesłało towarzystwu ubezpieczeniowemu, które wypłaciło odszkodowanie, materiał ze wstępnych czynności ubezpieczeniowych dokonanych po zgłoszeniu szkody przez

skarżącego. Czynności A. mieszczą się w katalogu czynności ubezpieczeniowych określonych w art. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, bez ich dokonania nie można byłoby wypłacić skarżącemu odszkodowania, czynności te można traktować jako dokonane na rzecz innego ubezpieczyciela, a w tym wypadku B, gdyż ich podstawą była treść porozumienia z dnia 5 lipca 1991 r. zawartego pomiędzy występującymi w sprawie zakładami ubezpieczeń. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej nie wskazuje w jaki sposób towarzystwa ubezpieczeniowe mają sobie zlecać wykonanie czynności ubezpieczeniowych. Oznacza to, iż może być to forma zlecenia jednorazowego w konkretnej sprawie albo też forma stałego zlecenia zawartego na podstawie umowy bądź porozumienia. W rozpatrywanej sprawie przyjęto formę porozumienia, co w żaden sposób nie narusza przepisów zarówno wskazanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. jak i ustawy o ochronie danych osobowych.

Jako bezpodstawny należy uznać zarzut skarżącego naruszenia przez GIODO przepisów kodeksu postępowania administracyjnego poprzez kierowanie się opinią Komisji Nadzoru Finansowego, należy podnieść, że zgodnie z art. 7 Kpa organy powinny w toku postępowania podejmować wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia sprawy. Zasada prawdy materialnej, opisana przez wyżej przytoczony przepis, nie stanowi przeszkody do tego, aby organy administracji publicznej kierowały się opiniami i stanowiskami innych jednostek administracji publicznej, szczególnie wtedy, gdy dane zagadnienie ma związek z ich właściwością.

Mając powyższe na względzie, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151 w związku z art. 132 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji.

